

Gailestingumo Jubiliejus
Comunione e Liberazione piligriminė kelionė į Caravaggio Šventovę
2016 m. spalio 1 d.

„Viešpatie, aš nusidėjėlis, skubėk parodyti savo gailestingumą“ (Popiežius Pranciškus)
Comunione e Liberazione Brolijos prezidento
Julián Carrón kalba

1) Gailestingumo metai. Kokia malonė!

Koks didelis dėkingumas už Jo gailestingumą visus šiuos metus! Kiekvienas gali pasinaudoti šiuo momentu, kad dar geriau suvoktų, kiek kartų šiais mėnesiais buvome apgaubti Kristaus gailestingumo ir beribio Jo švelnumo mūsų atžvilgiu.

Paklauskime dar kartą, ką sako popiežius Pranciškus: „Paskendusius savo nuodėmėse, savo ribose, savo menkume, daugybę kartų nupuolusius, Kristus mus pamatė, prisiartino prie mūsų, ištiesė ranką ir parodė Savo gailestingumą. Kam? Man, tau, tau, tau, visiems. Kiekvienas iš mūsų gali tai atsimentyti, peržvelgdamas visus kartus, kai Viešpats mus pamatė, į mus pasižiūrėjo, prisiartino ir pažvelgė į mus su gailestingumu. [...] Būtent tai Šv. Paulius vadina tikroju mokymu (kaip įdomu!), tai yra tikrasis mokymas: mums buvo parodytas gailestingumas“¹.

Toks unikalus Kristaus prielankumas mūsų atžvilgiu apnuogina mūsų išsiblaškymą. Kaip tai skiriasi nuo „Jo ieškojimo dieną ir naktį“ ir nuo to siekio, kurį, kaip prisiminėme, išgyveno Marija Magdaliėtė: „Savo guoly per naktis ieškojau to, kurį myli mano širdis; ieškojau, bet jo neradau“². Kiekvienas iš mūsų žino, kaip dažnai mus būdavo užvaldę kiti interesai, kiti pasirinkimai, palyginus su „nieko nelaikyti aukščiau meilės Kristui“³.

Galbūt dabar galime dar geriau suprasti, kad dažnai šiais metais mes vieni su kitais elgėmės visiškai ne taip. Kiek karštų diskusijų, kiek žiaurumo, kartais net ir pagiežos!

„Kai pamirštame, kaip su mumis pasielgė Viešpats. [...] Mus užvaldo separatistinė logika. [...] Suskaldome tai, kas yra, ir kuriame frakcijas“⁴.

Kokie esame nekantrūs, neskiame laiko tam, kad suprastume epochos pokytį, kuris vyksta! Kaip nesame nusiteikę klausytis, atsiverti kito perspektyvai, ir tiesą painiojame su susitarimu! Jei nesame nuolankūs tarpusavyje, kaip galime tokie būti su kitais?

Jei esame ištikimi, turime pripažinti skaudžius mūsų nepaklusnumo ženklus: puolama pirma mūsų einanti vienybė; teikiama pirmenybė idėjų susidūrimui, o ne išgyventam priklausymui; nuvertinama krikščioniško fakto ontologija, kuri sutapatinama su idėjų ir taisyklių visuma pagal mūsų nutarimą; charizma susiaurinama iki įkvėpimo, be tikro sekimo.

Netgi kažkas ėmė prieštarauti Popiežiaus autoritetui, tai visiškai nepridera tokiai kaip mūsų tikrovei. Turbūt turime pripažinti savo puikybę, pagal visas įmanomas jos pasireiškimo formas, kaip mums yra pasakęs kun. Giussani 1992 metais: „Su charizma ir jos istorija kiekvienas daro tai, ką nori: susiaurina, padalina, akcentuoja vienus aspektus, pamiršdamas kitus (tuomet ji tampa

---

¹ Iš vaizdo žinutės Ypatingojo Gailestingumo Jubilėjaus šventimo Amerikos žemyne proga, 2016 m. rugpjūčio 27-30 d., Bogota, Kolumbija.

² Gg 3,1

³ Šv. Bernardo Regula 4,21

⁴ Iš vaizdo žinutės Ypatingojo Gailestingumo Jubilėjaus šventimo Amerikos žemyne proga, 2016 m. rugpjūčio 27-30 d., Bogota, Kolumbija.

siaubinga), pritempia prie savo skonio ar naudos, pamiršta dėl savo aplaidumo, užsispyrimo, paviršutiniškumo, palieka tarsi akcentą, kuriame jaučiasi patogiau, mieliau ir mažiau nuvargsta⁵.

2) Viešpatie, aš esu nusidėjėlis

Visa tai, visos šios aplinkybės, kuriose mūsų puikybė sužeidė mūsų brangios Brolijos kūną, nes neieškojome Jo dieną ir naktį, gali mums padėti išgyventi šį momentą kaip gestą, kurio veikėjais esame mes patys (nes mums to labai reikia) ir kurio nesusiaurinsime iki vien formalaus ar maldingo veiksmo.

Esame čia, prie Mergelės Marijos kojų, su tokiu sąmoningumu. Ateiname maldauti gailestingumo. Dar geriau suvokdami, kad esame jo reikalingi. „Prašykime Jos, [...] kad turėtume drąsos prisipažinti, jog esame nusidėjėliai ir reikalingi jos Gailestingumo, ir kad nebijotume savo rankos patikėti jos motiniškoms rankoms“⁶.

Tik tada, kai nesumenkiname savo blogio, kai nebandome jo pateisinti, tik tada galime suprasti, kokia naujiena yra Jo gailestingumas, būtinas tam, kad niekas neliktų pamiršta, kad nebūtume prispausti savo blogio svorio, kad nereiktų nieko cenzūruoti. Tuomet liksime Jo nustebinti: „Kaip? Po visko, ką padariau ir ką toliau darau, tu vis dar manęs, mūsų pasigaili, Kristau?“. Koks apsvertimas! „Nuo meilės niekas nebėga“, pasakė kalinys iš Brazilijos. „Tu esi vertas daugiau, nei tavo veiksmai“⁷, pasakytų Polis Rikioras.

Esame čia, kad maldautume savo širdies atsivertimo: tai yra kad tikras žvilgsnis į save leistų sugrįžti į kelią.

3) Kaip Jis atsako mūsų poreikiui?

„Neištikimybė visada išdygsta mūsų širdyje, net matant pačius gražiausius ir tikriausius dalykus, tuomet, susidūręs su Dievo žmogiškumu ir autentišku žmogaus paprastumu, žmogus gali netekti savęs dėl silpnumo ar pasaulio siūlomų išankstinių nuostatų, kaip Judas ar Petras“, pasakė kun. Giussani 1998 m. gegužės 30 d.⁸

Apie tai mums primena pranašas Ezekielis: „Bet tu [Jeruzale], pasitikėdama savo grožiu, elgeisi su savo vardu kaip kekšė ir dosniai dalijai kekšystės paslaugas kiekvienam“. Bet kaip tada, taip ir šiandien Viešpats pranašo lūpomis mums sako: „Tačiau aš atsiminsiu sandorą su tavimi tavo jaunystės dienomis ir sudarysiu su tavimi amžiną sandorą [...], kad atsimintum ir susigėstum, ir kai atleisiu visa, niekad daugiau nebeatvertum burnos savo gėdai“⁹. Nepaisant mūsų nuodėmių, Dievas nesulaužo Savo sandoros. Esminę to priežastį Šv. Paulius atskleidžia savo draugui Timotiejui: „jeigu mes ir tapsime neištikimi, tai jis lieka ištikimas, nes savęs jis negali išsiginti“¹⁰. Dievas negali savęs išsiginti: tai mūsų viltis.

Kaip mus pasiekia Jo gailestingumas? Giussani tai parodo jaudinančiu būdu, dar kartą susitapatindamas su Marija Magdaliete. „Staiga gyvenimo prasmė išblėsta ir aplink mus užsidaro šaltas ratas: egoizmas... Nebeieškome žmogaus, dėl kurio vienintelio siela sudūžta ir atsiveria:

⁵ L. Giussani, *L'avvenimento cristiano*, Bur, Milano 2003, p. 68

⁶ Pranciškus, *Kalba Romos Kurijoje*, 2014 m. gruodžio 22 d.

⁷ Paul Ricoeur, *La memoria, la storia, l'oblio*, Cortina, Milano, 2003, p. 702

⁸ L. Giussani – S. Alberto – J. Prades, *Generare tracce nella storia del mondo*, Rizzoli, Milano 1998, p. VI

⁹ Ez 16,15.60.63

¹⁰ 2 Tim 2,13

atsiduoda. Atiduoda save kaip auką... Magdaliētė sudaužė aliejaus indą, „išliejo“ kvėpalus, padovanojo juos. Bet kokia dovana yra praradimas. Kai iš tikrųjų mylime kitą žmogų, atrodo, kad išliejame save, energiją, laiką, apskaičiavimus, naudą, pomėgius. Kiti, matydami Magdaliētės veiksmą, kraipė galvas: „pamišėlė! Neturinti nuovokos! Neturinti interesų!“. Tačiau tame kambaryje ji vienintelė buvo „gyva“, nes tik mylėti reiškia gyventi[...]. Atsiverti kitiems, visiems kitiems: pratrūkus „aš“ žievei, paprastai pasimato veidas, kuriam lemta pramušti mūsų egoizmo lukštą, neleisti užsitraukti šiai nuostabiai žaizdai, tas veidas sukelia ir palaiko mūsų meilę; mūsų dvasia pražysta dosnumu jam prisilietus, dėl to veido dovanojame save kitiems, visiems kitiems, visai visatai“¹¹.

Dievas nenaudoja jėgos, kad įtrūktų Marijos žievė. Jo veidas sukelia ir palaiko jos meilę. Tik žvilgsnis gali mesti iššūkį tos moters laisvei. Tas veidas, tas gailestingumo kupinas žvilgsnis yra Dievo, Jo mums rodomo švelnumo liudijimo viršūnė. Kristus atsako į mūsų begalinį troškimą sutikdamas priimti mūsų laisvę. Mūsų užduotis – priimti besąlygišką Jo gailestingumą, kuris mus gali pasiekti per tą žmogų, iš kurio mažiausiai to tikimės.

„Šį rytą įėjau į klasę su žaizda, nes vakar vienas mano mokinys pasakė: „Kas jums šiandien yra? Ar jūs supykote ant mūsų?“. Aš ant jų nepykau, tačiau tiesa, kad manęs ten nebuvo, nes buvau pametęs namų raktus ir buvau susirūpinęs; mane sujaudino, kad jis pastebėjo, jog man ne viskas gerai, ir tai mane privertė susimąstyti, nes tai reiškia, kad netiesa, kad viskas vienoda, netiesa, kad gali būti, gali ir nebūti. Šį rytą atsinešiau šį klausimą apie esatį, kurį jis man uždavė, poreikį, kad kiekvieną akimirką būčiau klasėje, o ne mintimis kažkur kitur. Įeidamas į klasę krūptelėjau supratęs, kad man reikia to mokinio, kad būčiau, man reikia jų veidų, kad būčiau, ir tai mane tiesiog išlaisvino. Tokiu būdu geriau supratau tai, ką pasakei Červinijoje, kad „judėjimas yra ta forma ar būdas, kuriuo Kristus mus pasiekė, sužavėjo, pačiupo, tai būdas, kuriuo krikščionybė mus sudomino, kuriuo Kristus tapo realia esatimi mūsų gyvenime. Mes tai supratome per patirtį, per Jo sugebėjimą mus patraukti, sužavėti ir pakeisti mūsų gyvenimą, jei tik priklausome Jam. Tačiau tokia dinamika nesustoja, nes aplinkybės nuolat keičiasi. Todėl Bažnyčiai visuomet reikia įdėmiai skaityti laiko ženklus, kad atrastų tinkamą liudijimo formą“. Šiandien mane patraukė toks dėmesingumas man, kokio nesitikėjau, visuomet maniau, kad esatis priklauso nuo manęs, iš dalies tai tiesa, šiandien supratau, kad kažkam reikia, jog aš būčiau, ir man reikia jo, kad būčiau. Tokia patirtis tikrai žavinga, mane palietė toks abipusiškumas, aš nežinau, kas yra gėris šiam vaikinui, tačiau šiandien žinau, kad aš esu jam gėris, jei jaučiu aistrą savo gyvenimui. Turiu atsakyti į šį klausimą ne stengdamasis jam daryti gera, kaip aš tai įsivaizduoju, bet darydamas tai, ką padariau šį rytą; vakar aš buvau klasėje, bet manęs ten nebuvo, šį rytą aš ten buvau, ir ši mano esatis yra jam gėris, tą supratau pamatęs, koks jis šiandien buvo nustebeš!“.

4) Be gailestingumo nėra kelio

Jei Jis kiekvieną kartą neparodo savo iniciatyvos iš naujo, mums nėra galimybės eiti į priekį. Santykis negali augti, jei nėra gailestingumo. Gerai tą žinome: jei neatleidžiame ir mums neatleidžiama, laikui bėgant toks santykis neišlieka. Ir jei kiekvienas iš mūsų nesileidžia iš naujo apkabinamas, jei nesileidžia, kad jam būtų vėl atleista, mes negalime savęs apkalbinti ir sau atleisti patys. Per tai Paslaptis mums atsiskleidžia kaip gailestingumas, kaip sako kun. Giussani: „Paslaptis mums atsiskleidžia kaip gailestingumas per Žmogų, gimusį iš moters, kuris sudaužo visus ribotus

¹¹ Kun. Giussani užrašai, iš *Vita di don Giussani*, Bur, Milano 2014, p. 135

vaizdinius ir planus, kokius tik besukuriame savo fantazija¹². Ne kalbos apie gailestingumą padės mums gyventi, bet santykis su Esatimi, dėl kurio žmogus atsiduoda į Kito rankas, tai atsidavimas, sako kun. Giussani: „Žmogus gali tik atsiduoti. Šitaip atsiduodamas, jis gali patirti Paslapties meilę, kuri yra jį „įtraukianti“, atnaujinanti jėga. Tai – visiškas pasitikėjimas, visiškas atsidavimas, atsidavimas, kurį galime prilyginti Mergelės Marijos atsidavimui tą akimirką, kai „angelas pasitraukė“ nuo jos“¹³.

Todėl nesuprantu, kaip galima tikėtis eiti keliu, negrįžtant prie Petro „taip“. Kaip kitaip galime sugrįžti į kelią? Neįmanoma nei moralė, nei prisirišimas, jei nėra esaties. Be Esaties nėra moralės. Todėl „konkreči istorija yra krikščioniško žmogaus ir jo moralės suvokimo griaučiai“¹⁴. Nes gailestingumas yra asmuo, gailestingumas turi veidą: jo vardas Jėzus Kristus, kuris atsiskleidžia per santykį su tavimi, kaip atsiskleidė per santykį su Petru; to nesustabdė jo klaidos, nuopuoliai, išdavystės, niekas. Niekas nėra prieštaravimas. Vienintelis tikras prieštaravimas yra skepticizmas: „Kur gi ne!“.

Todėl galime grįžti į kelią, jei tik Jis mus iš naujo pritraukia prie Savęs. Tik taip suprasime, kad „gailestingumas nėra žmogiškas žodis. Jis reiškia Paslaptį, nes iš Paslapties viskas ateina, jos viskas palaikoma, ja viskas pasibaigia, taip ji pasireiškia žmogaus patirtyje“¹⁵. Tai, kaip mes tai įsivaizduojame ar pamatuojame, neatsilaiko prieš tokį nuolatinį begalinės gailestingumo Paslapties atsiskleidimą, metantį iššūkį bet kokiam mūsų alibi, kuris mus verčia sakyti: „Toks gailestingumas neįmanomas“.

Tik tie, kas pasiduoda tokiam apkabinimui, gali nugalėti autonomijos pagundą, iš nuolat atnaujinamos patirties, kad mūsų „aš“ yra santykis su Kitu, kad aš tikrai esu aš tik santykyje su esančia Paslaptimi. Siekiame autonomijos, kai nepasiduodame tokiam gailestingumo žvilgsniui, kuris mus pasiekė ir kurio esame pripildyti.

5) Misija

„Pasaulis buvo užkariautas krikščionybės iš esmės šiuo apibendrinančiu žodžiu: gailestingumas“¹⁶. Iš nuolatinės tokio gailestingumo patirties gali kilti naujos esaties formos, kurių šiandienos pasauliui labai reikia.

Paskutinėje savo knygoje Benediktas XVI rašė: „Visų pirma, aišku tai, jog Europoje tęsiasi krikščionybės naikinimas, kad krikščioniškasis elementas pamažu nyksta iš visuomenės. Todėl Bažnyčia turi surasti naują esaties formą, turi pakeisti savęs pristatymo būdą. Vyksta epochos pokytis, tačiau dar nežinia, kada bus galima tiksliai pasakyti, kad prasideda viena ar kita“¹⁷.

Taip pat: „Iš tikrųjų svarbu, kad mes skelbtume tikėjimą ne tik gražiomis ir autentiškomis formomis, bet kad išmoktume jas suprasti ir perteikti naujai šiems laikams, ir kad tokiu būdu susiformuotų naujas gyvenimo būdas. Bet kokiu atveju, tai jau vyksta: Apvaizdos dėka, Šventosios Dvasios dėka; per modernias asociacijas ir religinius judėjimus. Pavyzdžiui, jei palyginčiau Memores [kurios gyvena su Benediktu XVI] ir praėjusio laikmečio vienuoles, atpažįstu tikrą modernizacijos impulsą. Paprastai tariant, ten, kur tikėjimas aktyvus ir gyvas, kur gyvenama ne

¹² L. Giussani, *Generare tracce*, op. cit., p. 189

¹³ Ten pat, p. 183-184

¹⁴ Ten pat, p. 82

¹⁵ Ten pat, p. 184

¹⁶ Ten pat, p. 159

¹⁷ *Ultime conversazioni*, a cura di Peter Seewald, Garzanti, Milano 2016, p. 218

neigimu, bet džiaugsmu, ten atsiranda naujos jo formos. Mane labai džiugina tai, kad naujuose judėjimuose tikėjimas pristatomas kitaip ir atnaujinamas Bažnyčios veidas¹⁸.

Rugsėjo mėnesio „Tracce“ žurnalo „Pirmajame Puslapyje“ kalbėjome apie „liudijimo formą“: „Negyvename padebesiuose, gyvename aplinkybėse, susidurdami su iššūkiais, konkrečiame laiko tarpe: todėl liudijimo forma gali skirtis, nes ją apibrėžia istorinės aplinkybės. Tai reiškia ne tai, kad reikia atsisakyti savo patirties ištakų, bet kad šios ištakos įsikūnija istorinėse aplinkybėse taip, kad mes galime patikrinti, ar jos atlaiko laikmečių kaitą ir pokyčių spaudimą“¹⁹.

Istoriškai gailestingumas yra revoliucijos priešingybė. Išties tai visiškai pozityvi esatis pasaulio gyvenime: „Gailestingumo gebėjimas pasireiškia kaip jautrumas gėriui, kaip tikrumas, kad gėris laimi Kristaus jėga: „Myliu Tave, Dieve, mano jėga“, „Aš viską galiu Tame, kuris yra mano jėga“²⁰.

Tokiu būdu įgyvendinama tikroji revoliucija, vienintelė revoliucija, kuriai nereikia kitokios galios, kad įsitvirtintų, tik „tikrumo, kad gėris laimi Kristaus jėga“; kalbame apie atleidimą, žmogui neįmanomą patirtį, kuri tampa reali per gailestingumą. „Atleisti reiškia apkabinti kito skirtingumą kaip savą, kaip dalį savęs. Gailestingumas reiškia štai ką: jis reiškia paklusnumą, apkalbinimą, kaip motina su vaiku! ... Žvelgiame į kitą žmogų iki pat jo širdies, iki pat jo tiesos, iki pat jo santykio su Dievu, tai yra su Kristumi, nes jis buvo Kristaus pakviestas taip pat, kaip ir aš, tuomet galiu jį apkabinti, priimti kaip bendrakeleivį, nes kas mus beskirto yra mano dalis... Kokį pretekstą paprastai turime, kad kito negerbtume, kad jo nemylėtume? Pretekstas yra jo laisvės negerbimas, nes kito laisvė yra tas būdas, kuriuo jo susidūrimas su begalybe pasireiškia per aplinkybių, su kuriomis jis susiduria, kasdienybę“²¹.

Todėl verta sekti Popiežiumi, kuris nepailsta mūsų kvietęs priimti teisingą poziciją pasaulio akivaizdoje. Pasauliui nepaprastai reikia susitikti Tą, kuris yra tarp mūsų: „Tik mylėdami galime skelbti Dievą-Meilę: ne pastangomis įtikinti, ne tiesos brukimu, ir tikrai ne užsispyrimu laikytis kokios nors religinės ar moralinės prievolės. Dievas skelbiamas susitinkant žmones, būnant dėmesingiems jų istorijai ir nueitam keliui. Nes Viešpats nėra idėja, Jis – gyvas Asmuo: Jo žinia ateina per paprastą ir tikrą liudijimą, per išklausymą ir priėmimą, per švytintį džiaugsmą. Netinkamai kalbame apie Jėzų, kai būname liūdni; taip pat Dievo grožio neperteikiame vien gražiai pamokslaudami. Vilties Dievas skelbiamas šiandien gyvenant artimo meilės Evangelija, nebijant to liudyti ir naujomis skelbimo formomis“²².

Savo nuginkluotu paprastumu mums tai liudija jaunas draugas: „Kai pagalvoju, ką man reiškia moksleivių (GS) rekolekcijų patirtis, pagalvoju apie „iš naujo įvykusį“ susitikimą, apie didelę draugystę, kuri nuolat užkariauja mano gyvenimą. Pradedant nuo mano bendruomenės draugų, mūsų draugystei niekas neatrodė savaime suprantama, ji mus atvėrė naujovei, naujoms pažintims su žmonėmis, kurių gyvenimai ir patirtys skyrėsi nuo mūsų, nuoširdžiai ir paprastai... mūsų dialogas atverdavo susitikti, „tiesti tiltus“ su kitais. Toks susitikimas, kuris patvirtina Kristaus pažadą, kad Jis niekada nepaliks mūsų vienu, Jo gyvą ir „kūnišką“ esatį kiekvieno gyvenime, kasdien mane verčia ištarti tai, ką parašė mano draugė Stela: „Kas esi Tu, kurio taip ilgiusi?“. Kas esi Tu, gyva esatie, kurios mano širdis trokšta, nes supranta, kad be Tavęs nieko negaliu?

¹⁸ Ten pat, p. 208

¹⁹ J. Carrón, «La forma della testimonianza», *Tracce* n. 8/2016, p. II.

²⁰ L. Giussani, *Generare tracce*, op. cit., p. 159

²¹ COMUNIONE E LIBERAZIONE BROLIJA, Milano, *Audiovizualinė medžiaga*, Comunione e Liberazione Brolijos Rekolekcijos, Rimini, 1984 m. kovo 30 d. – balandžio 1 d.

²² *Pamokslas, Katechetų jubiliejus*, 2016 m. rugsėjo 25 d.

Rekolekcijos man tapo proga gyvai prisiminti tą susitikimą su GS draugija, kuris man įvyko vos prieš keletą metų, kai tas gyvenimo troškimas, kurio mano širdis buvo ir yra pilna, atrodė suprastas, mylimas, gerbiamas. Aš tikėjau ir anksčiau, eidavau į mišias sekmadieniais, lankiau parapijos jaunimo užsiėmimus, tačiau per tą stulbinančią patirtį, per žmones, faktus, pajutau, kad yra tokia vieta, kur nuoširdžiai žiūrima į mano tiesos troškulį ir kur aš esu tikresnis aš, nes Jis mane pavadino draugu; Jam pagailo mano niekio taip, kad Jis leidosi prikalamas prie kryžiaus. Nuo tada aš nebesustojau, gyvenimas veržiasi iš mano širdies ir kiekviena diena tampa Susitikimo patikrinimo momentu, „nei milimetro neatsitraukiant nuo tikrovės“, kaip pasakė Carrón per šeštadienio ryto asamblėją.

Man reikia vėl išgyventi tą susitikimą, iš tikrųjų gyventi. Nebepasitenkinsiu; mokykla, draugai, muzika, sportas: per visa tai tikrovė mane kviečia atrasti tą „tiesos užuominą“, kuri atsako mano širdžiai. Po susitikimo su Grožiu, kuris yra didžiausias pasaulyje ir mano gyvenime, pradėjau iš tikrųjų gyventi, savo troškimo lygmenyje, o ne pagal savo mintis, nes noriu mėgautis viskuo, noriu rizikuoti savo gyvenimu ne idealiame pasaulyje, bet šioje, man duotoje tikrovėje, kuri yra nuolatinis mūsų laukas, tačiau būtent čia Jį susitikau ir prašau, kad kasdien susitikčiau iš naujo. Rekolekcijos man tapo proga visa tai atminti, tapo tramplynu, kuris mane sugrąžina į kelią ryžtingesnį, nes „eina žmogus, kai gerai žino, kur eiti“.

Prašykime Mergelės Marijos tokio širdies paprastumo, kad taptume didūs kaip vaikai, kurie žino, kur eiti.